

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

3.scene: Kom barnet til å leve?

Henvisninger: His Messenger, s. 73-79, Life Sketches s. 105-109.

Tekst for dagen: Matteus 10,37.

1.scene: En baby i familien.

Hele tiden mens pastor og fru White hadde vært gift, hadde de reist rundt fra sted til sted og prekt fra Bibelen og oppmuntret andre. De hadde ikke noe hjem slik som andre har, for de var alltid på reisefot, og var bare noen få dager på hvert sted.

Nå var de ikke lenger bare to stykker i familien, men tre, (78 i søster Whites armer) for bror og søster White hadde fått en liten gutt å være glad i og stelle med. De kalte den lille babyen for Henry, og de var svært glade i ham. Søster White var stolt over å kunne vise ham frem til sine venner, herr og fru Howland. (G og 44 ser på babyen)

"Ellen, du og James har vært gift i over et år nå. Har dere ikke lyst til å slutte med å reise så mye og komme hit og bo hos oss i dette store huset?" spurte Howlands.

James og Ellen White syntes det måtte være deilig å ha et sted de kunne kalle sitt hjem nå da de hadde fått en liten sønn å ta vare på. "Men vi har ikke noen møbler å ha i et hus," sa søster White. Vi har brukt det lille vi har hatt av penger til å kjøpe billetter for, så vi kunne reise rundt og tale til mennesker som ønsker å lese Bibelen og forstå den. Min mann kan ikke bruke så mye tid til å tjene penger som andre menn, for folk ber ham alltid om å komme og preke."

"Du behøver ikke bekymre deg om møbler, for noen av adventistfamiliene her har noen ekstra møbler som dere kan låne."

2.scene: En overraskelse.

Så dro Whites til Ellens hjem og pakket de få eiendelene de hadde. Mens de var borte, gikk fru Howland til noen av menighetsmedlemmene og fortalte dem hva Ellen og James White trengte.

En dame hadde en ekstra stol eller to som hun kom med. (Sett opp **bord 84** + to forskjellige stoler i rommet, **114** og **113**.) En annen kom med en gammel vedkomfyr. **104**) En annen hadde en ekstra seng. **106** Og selvfølgelig trengte de en vugge til den lille gutten Henry. **109**) Alle møblene var gamle, men damene plasserte dem pent i vorelset, feide gulvet og la en haug med ved ved komfyren. **105**)

Bror og søster White ble så glade da de kom tilbake og så hvor snille vennene deres hadde vært.

Pastor White arbeidet hardt for å tjene penger til sin familie. Noen ganger arbeidet han i et stenbrudd, med å kløve og frakte bort steiner. Andre ganger hugg han ved med øksen sin.

Snart begynte Whites å få brev fra folk som ba dem om å komme til andre byer og stater for å holde møter. Men de hadde ikke nok penger til å kjøpe billetter, og dessuten syntes søster White at hun ikke kunne reise mens gutten var så liten. Så de sendte brev tilbake til de små gruppene som hadde bedt dem om å komme og holde møter og sa at de ikke så noen mulighet for å komme og besøke dem nå.

En dag ble den lille gutten Henry, syk. Søster White prøvde å gjøre alt hun kunne for å hjelpe ham til å bli frisk igjen, men han ble stadig verre i stedet. Moren (vis frem søster White som sitter, **9** i en gyngestol **116** ved siden av vuggen) **119** og faren ble forskrekket og bekymret da de la merke til at gutten pustet fort og tungt, og at han så ut til å være bevisstløs. Ingen ting de gjorde, så ut til å hjelpe, så de fikk fatt i en sykepleierske **12** ved vuggen) til å ta seg av lille Henry. Men etter en stund sa sykepleiersken til den bedrøvede mor og far at hun ikke trodde barnet deres kom til å bli frisk igjen.

De hadde bedt alvorlig om at lille Henry måtte bli frisk igjen. Nå holdt de bønn for ham igjen, men det var ingen forandring å spore som viste at han begynte å bli bedre. Da kom søster White til å tenke på at på grunn av den lille gutten hadde de ikke reist rundt og arbeidet for andre. Nå var de redde for at Gud kom til til å la den lille dø fordi de var så glade i ham. Kanskje satte de sin kjære, lille gutt foran det å gjøre Guds vilje.

Når de så ned på sin kjære, syke lille gutt, tenkte de kanskje på det bibelverset som sier: "...den som elsker sønn eller datter mer enn meg, er meg ikke verd..." (Matt 10,37.) Og de tenkte på hvordan Gud i himmelen var villig til å gi fra seg sin sønn, Jesus, for at han kunne komme til denne syndige verden og dø på korset for våre synder.

Bror og søster White knelte ned igjen (sett opp **129** og fru **8** White som kneler ved vuggen) og ba om at deres syke, lille gutt måtte bli frisk igjen. De lovt Gud at hvis han ville helbrede lille Henry, skulle de reise igjen, hvor de enn ble bedt om å komme. Fra det øyeblikk begynte gutten å bli bedre, og snart var han helt frisk igjen. Så takknemlige Ellen og James White var, og de takket Gud for at han hadde reddet barnets liv.

Abraham fikk en lignende prøve. Han var svært glad i sin sønn Isak. Men en dag sa Gud til ham at han skulle ta med seg sønnen opp på fjellet og ofre ham. Abraham kjempet en tung kamp med seg selv, men han var lydige mot Gud, og med tungt hjerte tok han med seg Isak opp på fjellet. Gud prøvde Abraham for å se om han elsket sin sønn mer enn han elsket Gud som hadde gitt ham denne sønnen. Men Abraham elsket Gud og stolte på ham, så han var lydige mot ham. Da Gud så at Abraham virkelig var villig til å ofre sin sønn for å være lydige, ga Gud ham en geitebukke han kunne ofre i stedet, og Isaks liv ble reddet.

Bror og søster White lærte den samme viktige leksjon som Abraham lærte - at det lønner seg å være lydige mot Gud. Nå visste de at Gud hadde et stort og viktig arbeid for dem som ingen andre kunne utføre.

"Herren prøver oss, og det er til beste for oss selv," sa søster White. "Han rører opp i vårt rede (hun mente hjemmet) forat vi ikke skal slå oss til ro på et sted. Vi skal arbeide for andre sjelers frelse."

En dag fikk de et brev igjen. "Kan dere komme og holde møte for oss her i Connecticut?"

Selvfolgelig svarte pastor White: "Ja, vi skal komme." Selvom de ikke hadde nok penger til å kjøpe billetter ennå, måtte de være lydige og gjøre seg i stand til å reise. De trodde at Gud ville hjelpe dem på en eller annen måte, akkurat som han hadde skaffet til veie geitebukken som Abraham kunne ofre, da han var lydige mot Gud.

Da pastor White fikk lønnen sin av den mannen han arbeidet for, hadde han ti dollar. Det var mange penger på den tiden. De brukte fem dollar av disse pengene til å kjøpe noen klær for som de trengte sårt. Da var det ikke nok penger igjen til å betale

for billettene helt fram til Connecticut, men de dro av gårde i tro, akkurat som Abraham hadde reist av gårde med Isak. De reiste først til noen gamle venner, Nichols, og det var så langt de kunne komme for fem dollar. De sa ikke et ord om at de trengte penger, eller at de ikke hadde billetter så de kunne komme til møtet i Connecticut, men de ba om at Gud ville hjelpe dem så de kunne komme til møtet. Plutselig gikk fru Nichols bort til pastor White og ga ham fem dollar. Med disse pengene kunne de kjøpe billetter for resten av veien til Connecticut og nå frem dit i tide til møtet.

Ja, Gud hadde sørget for billettenger akkurat som han sørget for geitebukken i det rette øyeblikk for Abraham.